

Önéletrajz

Ember vagyok. Sebekkel borított.
A társadalom nadrágszíja
sokszor megszorított. Először
az ábécénél egy kövér
tanító, ki tizenkilencben
látott májusággal elsején
ugrálni vígan a vörös
katonák menete előtt. Félholtra vert.
Akkortól kezdve húsz évig
feküdtem bele. Szobrászkodtam,
hordtam újságot, sírkövet,
s ha éheztem is,
sosem volt kedvem az apáturat
az utcán köszönteni.
Hegyessé tett az élet, s mint
a dárda, szúrtam a rend szemét.
Azt mondták, nem minden ember
születhet boldogan,
s a mi bőrünk csak arra jó, hogy
behordja urak csűrébe a terményt,
s párnája legyen a gumibotnak.
De szerencsére sokat olvastam
Marxot s a gyárok
kiokádott vonagló népének
írott homlokát. Innen írtam
a dalt végleg szívembe, mit
nem engedélyezett
a sors.
Soha el nem mondtam, mégis
tudták ők
a szegénysoron. A társadalom
kötele vert, olyanná tett, mint
ma vagyok. Kinyitotta számát.

Villogó fogakkal nevetek, ahogy
írom nektek e sort. Ember vagyok.
Áradó fényben homlokom,
testvérek, itt vagyok. Fegyverem
a gondolat,
mely életünk sólymaként
száll szabadon, s lecsap
magráló hörcsögökre.
Eke is vagyok szíved földjén,
mit Lenin motorja
dörrenve
von új termések alá.
Vagyok az öröm,
bőröm nem eladó olcsó
bánatért, mit
köznapi gondok vadászai lőnek belém.
— Megírom még, hogy
anyám, apám holtak;
fáj, hogy erős karomban nem
tarthatom sovány testüket,
őket, kik engem hoztak.